

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6780/110/04, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2007, č. j. 15 Ca 262/2004 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2004 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 6. 1. 2004 vydanému Finančním úřadem v Libochovicích (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobci za použití pomůcek dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2000 ve výši 1 342 284 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 3. 10. 2007 rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející dodatečný platební výměr zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že správce daně přes podané námitky podjatosti a návrh na delegaci místní příslušnosti ze strany žalobce pokračoval v řízení a zasílal žalobci výzvy k prokázání skutečností rozhodných pro stanovení daně, aniž by o předmětných námitkách a návrhu předtím rozhodl.

Žalovaný podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, v jejímž doplnění namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, za jakých okolností vznikají pochybnosti o nepodjatosti pracovníka správce daně ve smyslu § 26 odst. 5 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), které mají za následek, že tento pracovník smí do doby, než bude rozhodnuto o jeho podjatosti, provést ve věci jen nezbytné úkony. Krajský soud vyložil toto ustanovení tak, že jakmile podá daňový subjekt námitku podjatosti (i několikátou v pořadí), již vznikají pochybnosti o nepodjatosti pracovníka správce daně a je nutné vyčkat na rozhodnutí o konkrétní námitce a po tuto dobu smí tento pracovník provést jen nezbytné úkony, ačkoli bylo mezitím rozhodnuto o předchozí námitce daňového subjektu tak, že pracovník podjatý není.

Dále žalovaný uvedl, že ve svých zamítavých rozhodnutích (týkajících se podjatosti) ze dne 7. 1. 2002 a 30. 8. 2002 sice odkázal na podání žalobce ze dne 7. 9. 2001, ale tato rozhodnutí byla vydána až po námitce dne 4. 12. 2001. Teprve po doručení zamítavého rozhodnutí ze dne 7. 1. 2002 následovaly výzvy správce daně ze dne 22. 1. , 13. 2. a 25. 7. 2002. Neplatnost tohoto rozhodnutí byla ověřena pouze pro formální vadu, a to nesprávné datum vyhotovení. Po vydání rozhodnutí dne 30. 8. 2002 byla vydána ještě výzva ze dne 12. 12. 2002. Soud nesprávně dovodil, že z těchto rozhodnutí nelze vycházet v daňovém řízení týkajícím se roku 2000, protože jimi bylo rozhodováno o námitce podané před zahájením daňové kontroly za rok 2000 – daňovou kontrolu za rok 2000 nelze vnímat odděleně od daňového řízení, v němž byla vyměřena daň za rok 2001 ani od daňových řízení za roky 1997 a 1998. Další námitku podjatosti vznesl žalobce dne 12. 12. 2002 v rámci odpovědi na výzvu k předložení dokladů. Na základě této námítky bylo žalovaným rozhodnuto o nepodjatosti ředitelky dne 10. 2. 2003.

Podle žalovaného nelze na základě námítky podjatosti, která se netýká skutečností uvedených v § 26 odst. 1 a 2 daňového řádu, dospět k závěru, že automaticky vznikla pochybnost o nepodjatosti pracovníka správce daně. Pokud se důvody tvrzené podjatosti netýkají konkrétního daňového řízení, ale jsou vyvozovány z poměru pracovníka správce daně k daňovému subjektu (činnost ředitelky finančního úřadu v předchozím zaměstnání a jejího manžela), je nutné zamítavé rozhodnutí vztáhnout ke všem probíhajícím daňovým řízením. Pokud by musel na každou opakující se námitku reagovat správce daně nebo nadřízený správce daně rozhodnutím, mohlo by tak docházet ze strany daňových subjektů k úmyslnému prodlužování daňového řízení.

Podle žalovaného měl také soud zjistit skutkový stav věci nejen z předloženého správního spisu, ale také vyzvat žalovaného, aby se vyjádřil, zda skutečně nebylo rozhodnuto o námitce týkající se podjatosti vedoucí oddělení daňové kontroly Ing. M., a aby případně uvedené rozhodnutí předložil. Soud však žalovaného nevyzval a vycházel jen z předloženého správního spisu. Zamítavé rozhodnutí o vyloučení Ing. M. bylo vydáno dne 11. 6. 2002 a bylo dne 25. 6. 2002 doručeno žalobci. Nebylo však omylem zařazeno do správního spisu. Vzhledem k tomu, že nebylo jméno Ing. M. výslovně zmíněno v dovolání ani v žalobě, nevyžádal si žalovaný uvedené rozhodnutí od správce daně. Také z předcházejících soudních řízení týkajících se roku 1997, 1998 a 2001 nevyplývalo, že se bude soud v soudním řízení týkajícím se roku 2000 zabývat především řešením námitek

podjatosti. Soudní řízení je tak zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření citoval části kasační stížnosti žalovaného: žalovaný v ní uvedl, že o námitce podjatosti ze dne 12. 12. 2002 rozhodl o nepodjatosti ředitelky rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003, aniž byly zjištěny důvody podjatosti, což dle žalobce dokládá vady správního řízení. Podle žalobce nebylo také do dnešního dne reagováno na výzvu ze dne 9. 1. 2003 ve věci delegace místní příslušnosti a ke změně nedošlo, přestože byl zaplacen správní poplatek 200 Kč. To je dle žalobce závažnou vadou daňového řízení, nesprávným úředním postupem a dokladem o podjatosti vůči žalobci. Dále žalobce uvedl, že žalovaný již nemůže soudu předkládat rozhodnutí, které nebylo součástí daňového spisu. Nekompletnost daňového nebo správního spisu je porušením § 1 a 2 daňového řádu, což nelze přičíst k tíži žalobce jako daňového subjektu. Žalobce proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost není důvodná.

Předkládaná kasační stížnost se dotýká problematiky podjatosti správce daně v daňovém řízení. Institut podjatosti v této oblasti je upraven v § 26 daňového řádu. Pracovník správce daně je tak z daňového řízení vyloučen pro podjatost vždy, jestliže by rozhodoval o daňových záležitostech vlastních nebo daňových záležitostech osob blízkých, jakož i v případě, že se v téže věci zúčastnil daňového řízení jako pracovník správce daně jiného stupně (§ 26 odst. 1 a 2 daňového řádu). Zde se jedná o tzv. podjatost absolutní, kdy je pracovník správce vyloučen vždy: není třeba fakticky zkoumat, zda je opravdu podjatý (blíže viz Kobík, J. Správa daní a poplatků s komentářem. 5. aktualizované vydání. ANAG, Olomouc 2007, str. 261). Kromě toho však daňový řád zná i podjatost relativní upravenou v § 26 odst. 4, kdy splnění podmínek pro podjatost pracovníka je nutno vyvozovat z jeho poměru k předmětu řízení anebo k osobám na řízení zúčastněným.

Dále platí, že o vyloučení pracovníka z daňového řízení v předmětné věci rozhodne vedoucí pracovník správce daně. Rozhodnout o vyloučení může i z vlastního podnětu. Při námitce podjatosti vedoucího pracovníka správce daně rozhodne o vyloučení vedoucí pracovník nadřízeného správce daně (§ 26 odst. 6 daňového řádu). Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, publikovaném pod č. 114/2004 Sb. NSS, sice uvedl, že „rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.] a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví,“ nicméně dále dovodil, že rozhodnutí o podjatosti musí předcházet rozhodnutí o věci samé, aby případné vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací § 26 daňového řádu, bylo možno namítat v řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí. Z povahy věci tedy plyne že rozhodnutí o podjatosti (vyloučení pracovníka) musí být učiněno před skončením daňového řízení.

Průběh daňového řízení v časovém úseku od vzniku pochybností o podjatosti určitého pracovníka správce daně po rozhodnutí o vyloučení či nevyloučení příslušného

pracovníka pak upravuje ustanovení § 26 odst. 5 daňového řádu, podle nějž pracovník, o jehož nepodjatosti jsou pochybnosti, smí do doby, než bude rozhodnuto o jeho podjatosti, provést ve věci jen nezbytné úkony. Spojení „nezbytný úkon“ je neurčitým právním pojmem, který je třeba vykládat v souladu se zásadou přiměřenosti samostatně v každém konkrétním případě. Obecně lze konstatovat, že nezbytným úkonem bude takový úkon, bez něhož by došlo ke zmaření cíle daňového řízení – stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy – a současně zde existuje závažné nebezpečí z prodlení. Ani nezbytný úkon by přitom neměl proběhnout bez úzké součinnosti s daňovým subjektem způsobem, který daňový subjekt nejméně zatěžuje (§ 2 odst. 2 daňového řádu).

Z správního spisu vyplývá, že správce daně dne 27. 11. 2001 zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2000. Žalobce pak v dopisu ze dne 4. 12. 2001 mimo jiné namítl podjatost ředitelky správce daně, Ing. P., a žádal delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně. Tímto okamžikem vznikla povinnost správce daně předložit tuto námitku k rozhodnutí nadřízenému správci daně (žalovanému) a ve věci činit pouze nezbytné úkony. Správce daně tak skutečně učinil a žalovaný vydal dne 7. 1. 2002 rozhodnutí, jímž návrh na vyloučení ředitelky správce daně z daňového řízení zamítl. Dlužno podotknout, že toto rozhodnutí v záhlaví odkazovalo na podání žalobce ze dne 7. 9. 2001 (nikoliv na námitku podjatosti ze dne 4. 12. 2001). Žalovaný však vzápětí dne 4. 3. 2002 ověřil neplatnost zmíněného rozhodnutí o vyloučení. Byť se jednalo o formální vadu (nesprávné datum), je nutné dospět k závěru, že rozhodnutím ze dne 7. 1. 2002 o námitce podjatosti ředitelky správce daně rozhodnuto nebylo.

Správce daně nicméně pokračoval v řízení a zaslal žalobci řadu výzev požadujících předložení důkazních prostředků a prokázání dalších skutečností týkajících se zdaňovacího období roku 2000 (výzva ze dne 22. 1. 2002, dvě výzvy ze dne 13. 2. 2002, výzva ze dne 25. 7. 2002). Na tyto výzvy správce daně reagoval žalobce svými podáními, v nichž odmítl správci daně vyhovět a opakovaně upozorňoval na skutečnost, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho námitce podjatosti a o delegaci místní příslušnosti. V mezidobí vydal správce daně dne 15. 4. 2002 výzvu ke sdělení důvodů podjatosti a jmen podjatých osob, na niž žalobce reagoval obsáhlým podáním, v němž své námitky podrobně rozvedl a za podjaté pracovníky označil mimo ředitelku správce daně i pracovníci Ing. M. Dne 30. 8. 2002 pak žalovaný návrh na vyloučení ředitelky správce daně z daňového řízení zamítl (odkazoval se však přitom na podání žalobce ze dne 7. 9. 2001). K další výzvě správce daně ze dne 12. 12. 2002 žalobce znovu zdůraznil vznesenou námitku podjatosti; žalovaný o ní poté rozhodl zamítavým výrokem dne 10. 2. 2003. Správní spis neobsahuje rozhodnutí o vyloučení Ing. M. (k tomu viz níže).

Takový postup nelze považovat za souladný se zákonem. Výzvu k prokázání rozhodných skutečností nelze považovat za nezbytný úkon ve smyslu § 26 odst. 5 daňového řádu v situaci, kdy nehrozí zánik pravomoci vyměřit či doměřit daň a ani jiné okolnosti nenasvědčují tomu, že by nevydáním této výzvy mohlo dojít ke zmaření cíle daňového řízení. Povinností správce daně, resp. žalovaného, bylo nejprve rozhodnout o vznesené námitce podjatosti a teprve poté pokračovat v dokazování v rámci daňové kontroly. Pokud přesto správce daně vydával výzvy k prokázání rozhodných skutečností a na základě toho, že žalobce odmítl na tyto výzvy reagovat před vyřešením jeho námitek podjatosti a návrhu na delegaci místní příslušnosti, dospěl k závěru, že žalobce neunesl své

důkazní břemeno, a stanovil daň za použití pomůcek, zatížil daňové řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení žalovaného, že rozhodnutí ze dne 7. 1. 2002 a 30. 8. 2002 týkající se vyloučení ředitelky správce daně lze vztáhnout na námitku podjatosti uplatněnou žalobcem dne 4. 12. 2001. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí ze dne 7. 1. 2002 bylo ověřeno jako neplatné a nelze z něj tedy vůbec vycházet. V rozhodnutí ze dne 30. 8. 2002 pak žalovaný výslovně uvedl, že se týká námítky žalobce ze dne 7. 9. 2001, která tedy byla vznesena ještě před zahájením kontroly za zdaňovací období roku 2000. Z takového údaje není možné jednoznačně dospět k závěru, že se předmětné rozhodnutí týkalo i námítky podjatosti vznesené žalobcem dne 4. 12. 2001. Pokud bylo záměrem žalovaného rozhodnout i o této pozdější námitce podjatosti, nic mu nebránilo, aby to ve svém rozhodnutí uvedl. Jestliže tak neučinil, pak lze z jeho rozhodnutí dovodit pouze to, že se týká dřívější námítky podjatosti a že tedy o námitce podjatosti ze dne 4. 12. 2001 dosud nebylo rozhodnuto – stalo se tak až rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003 (po vydání veškerých výzev).

Jakkoliv je daňové řízení komplexní proces a jednotlivá zdaňovací období (za která daňový subjekt podává daňová přiznání a správce daně je podrobuje kontrolám) na sebe úzce navazují, rozhodnutí o námitce podjatosti pracovníka správce daně (o jeho vyloučení) vyslovené v rámci daňové kontroly za jedno zdaňovací období nelze automaticky vztahovat na jinou námitku podjatosti (byť podobného obsahu) vyslovenou v rámci jiné daňové kontroly za jiné zdaňovací období. Otázku podjatosti je totiž nutno vždy posuzovat individuálně v závislosti na konkrétních namítaných okolnostech – i tyto okolnosti (ačkoliv původně podjatosti nesvědčily) se mohou časem (v pozdějších řízeních) stát důvodem podjatosti pracovníka správce daně. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil žalovanému v tom, že pokud jsou důvody podjatosti vyvozovány z poměru pracovníka správce daně k daňovému subjektu (činnost ředitelky správce daně v předchozím zaměstnání a jejího manžela), je nutné zamítavé rozhodnutí vztáhnout ke všem probíhajícím daňovým řízením. Tím spíše bylo nutné posoudit námitku žalobce samostatně od námítek uplatněných v předchozích řízeních, když žalobce ve svém podání ze dne 7. 5. 2002 jako důvody podjatosti vůči ředitelce správce daně a vůči Ing. M. neoznačil pouze činnost ředitelky a jejího manžela, ale podrobně rozvedl další důvody spočívající ve způsobu vedení daňového řízení.

K otázce vzniku pochybností o podjatosti pracovníka správce daně lze uvést, že pochybnosti mohou vzniknout jak na straně správce daně, tak i daňového subjektu. Formálním zachycením těchto pochybností je pak oznámení této skutečnosti pracovníkem správce daně vedoucímu, resp. podání námítky podjatosti daňovým subjektem. Ačkoliv tedy pochybnost sama může vzniknout i dříve, pro samotný proces posouzení existence či neexistence podjatosti je rozhodný formální úkon pracovníka správce daně či daňového subjektu. Podání daňového subjektu je tedy dokladem jeho domněnky, že zde existuje důvod pro vyloučení pracovníka správce daně. Nadřízený správce daně pak rozhoduje o tom, zda tu podjatost je či není dána – nerozhoduje tedy o existenci samotné pochybnosti, jak se mylně domnívá žalovaný. Pochybnost je dána vždy, je-li vyslovena daňovým subjektem či pracovníkem správce daně.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o vyloučení pracovníka správce daně z daňového řízení neobsahuje podle § 32 odst. 3 daňového řádu odůvodnění. Rovněž proti rozhodnutí o vyloučení není přípustné odvolání (§ 26 odst. 7 daňového řádu) ani jiný řádný opravný prostředek. Zákodárce tak umožnil správcům daně rozhodovat o námitkách podjatosti relativně rychle, aby nedocházelo k průtahům v řízení. Pokud žalovaný rozhodoval o námitce podjatosti déle než rok, nelze tvrdit, že to byl žalobce, kdo způsobil průtahy. Současně se nejednalo o situaci, kdy by žalobce zahltil správce daně množstvím námitek podjatosti, jejichž jediným cílem by bylo paralyzovat činnost správce daně – takové jednání by bylo zjevným zneužitím práva, jehož ochranu správní soudy neposkytují. Žalobce naopak podal v řízení pouze jednu námitku podjatosti (později rozšířenou o další pracovníci správce daně) a pouze o té měl žalovaný rozhodnout. V daném případě tedy Nejvyšší správní soud nesdílí obavy žalovaného, že by vznesením námitek podjatosti docházelo ze strany žalobce k úmyslnému prodlužování řízení.

Za důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani poslední námitku žalovaného týkající se neúplnosti daňového spisu. Podle § 74 odst. 1 věta druhá s. ř. s. uloží předseda senátu žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Správní spisy jsou přitom v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu esenciálním důkazním prostředkem, z něhož krajský soud vychází, neboť při své činnosti také zjišťuje, zda obsah správního spisu je dostatečnou oporou pro žalobou napadené rozhodnutí. Předložení správních spisů nelze v tomto kontextu vnímat jinak, než že budou předloženy úplné a kompletní spisy: už z toho důvodu, že krajský soud má dle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s. možnost rozhodnout ve věci bez nařízení jednání (v těchto situacích pak zjišťuje skutkový stav pouze z těchto spisů). Předložení správních spisů je (spolu s vyjádřením k žalobě) základní obranou žalovaného proti podané žalobě. Pokud správní orgán nepředloží kompletní spis, vystavuje se nebezpečí, že krajský soud rozhodne v jeho neprospěch, a to jen z toho důvodu, že určitý dokument, který mohl rozhodnutí soudu zcela zvrátit, není ve spisu založen. Soud totiž vždy vychází z předpokladu (pokud opak není zcela zřejmý – pak je povinností soudu vyzvat správní orgán k doplnění spisového materiálu), že správní spis byl předložen ve své úplné podobě. Takový postup může být sice vnímán jako poměrně tvrdý, zvláště pokud k nezařazení příslušného dokumentu do spisu došlo jen omylem, avšak je zcela v souladu s principem rovnosti zbraní mezi správním orgánem a žalobcem, který je správnímu soudnictví (na rozdíl od správního řízení) vlastní, jakož i s principem „nechť si každý střeží svá práva“. Předložení neúplného správního spisu pak nelze v žádném případě klást k tíži žalobce, ale je to správní orgán, který musí nést následky svého pochybení. Jak ostatně konstatoval již prvorepublikový Nejvyšší správní soud: *„Když žalovaný úřad nepředloží správní spisy ani nezaujme stanovisko k údajům návrhu, vychází správní soud z předpokladu, že údaje ty odpovídají obsahu správních spisů.“* (rozsudek ze dne 27. 3. 1923, sp. zn. 4976/23 publikováno jako č. 2148/1923 Boh. A.).

V projednávaném případě zaslal krajský soud přípisem ze dne 11. 1. 2005 žalovanému kopii žaloby a současně mu uložil zaslat příslušný správní spis včetně spisu správního orgánu prvního stupně. Zdůraznil, že předložit je třeba úplný spisový materiál v originále, včetně dokladů o doručení účastníkům řízení. Na tuto výzvu reagoval žalovaný dopisem ze dne 7. 3. 2005, ve kterém uvedl, že správní spis předložit nemůže, neboť byl předán Nejvyššímu správnímu soudu ke kasačnímu řízení v jiné věci žalobce. Požádal tedy

soud o posečkání do okamžiku vrácení spisu z Nejvyššího správního soudu. Následně dne 27. 1. 2006 zaslal žalovaný soudu vyjádření k žalobě spolu se svým spisem a spisem správce daně. V soudním spisu přitom nic nenasvědčuje tomu, že by jednotlivé správní spisy byly připojovány postupně (jak tvrdí žalovaný), ani že by žalovaný předložil neúplný správní spis. Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonem, když v situaci, kdy ve správním spisu nenalezl rozhodnutí o vyloučení Ing. M., rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení. Nelze přitom krajskému soudu vytýkat, že žalovaného nevyzval k předložení tohoto dokumentu, neboť nic ve správním spisu nenasvědčovalo, že by tento dokument existoval. Jak bylo uvedeno výše, omyl spočívající v nezařazení rozhodnutí o vyloučení Ing. M. do správního spisu nelze klást k tíži žalobce, natož soudu, ale je to jen žalovaný, kdo musí nést následky svého pochybení. Není přitom rozhodující, že jméno Ing. M. se neobjevilo ani v odvolání ani v žalobě: námitka podjatosti vůči této osobě v daňovém řízení vznesena byla (viz podání žalobce ze dne 14. 3. 2002 a následně podání ze dne 7. 5. 2002) a daňový spis proto musí obsahovat rozhodnutí o jejím vyloučení. Pokud takové rozhodnutí ve spisu nebylo založeno, z čehož vyplývá, že o vyloučení nebylo rozhodnuto, a současně žalobce v žalobě výslovně namítl, že námitka podjatosti pracovníků správce daně a jeho ředitelky (jména nejsou podstatná, neboť vyplývají ze správního spisu) nebyla dosud vyřešena, postupoval krajský soud správně, když napadené rozhodnutí žalovaného a správce daně zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud pak nemůže přihlídnout k rozhodnutí o vyloučení Ing. M. předloženému žalovaným v kasačním řízení, neboť v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Zcela irrelevantní je konečně námitka žalovaného, že z předcházejících soudních řízení týkajících se roku 1997, 1998 a 2001 nevyplývalo, že se bude soud v soudním řízení týkajícím se roku 2000 zabývat především řešením námitek podjatosti. Uvedená soudní řízení se týkala jiných rozhodnutí a probíhala zcela nezávisle na rozhodování krajského soudu v této věci. Jejich výsledek či průběh proto nelze vztahovat na soudní řízení týkající se roku 2000.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobci pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

